

Capitolul 1

Am mare ghinion cu navele de transport pilotate de boți.

Prima nu avusese nicio intenție ascunsă, îmi dăduse voie să mă imbarc ca pasager clandestin în schimbul colecției mele de fișiere media și fusese atât de concentrată la îndatoririle sale, încât nu comunicasem cu ea mai mult decât aș fi făcut-o cu un bot transportor. Îmi făcusem de cap cât durase călătoria, singur cu arhiva mea media, exact cum îmi plăcea. Fusese un răsfăț și crezusem că în toate navele transportoare conduse de boți va fi la fel.

Apoi dădusem de Transportorul de Cercetare Ticălos. Oficial, TCT era o navă de cercetare pentru adâncurile spațiului. De-a lungul relației noastre, TCT mă amenințase cu moartea, se uitase împreună cu mine la serialele mele preferate, îmi schimbase configurația corpului, îmi oferise un sprijin tactic excepțional, mă convinsese să mă dau drept om augmentat specializat în consultanță pe probleme de securitate, îmi salvase clienții de la moarte și făcuse curat după mine după ce mă văzusem nevoit să ucid câțiva oameni. (Oricum, niște nemernici.) Îmi era foarte dor de TCT.

Și apoi s-a ivit acest transportor.

Era pilotat tot de un bot și nu avea echipaj; transporta în schimb pasageri, cei mai mulți dintre ei tehnicieni de nivel scăzut sau mediu, oameni și oameni augmentați călătorind spre și dinspre diverse stații de tranzit, în funcție de contractele de muncă temporară pe care le găsiseră. Situația

nu era ideală, dar se întâmplase să fie singurul transportor care mergea în direcția potrivită.

Asemenea altor transportoare manevrate de boți, cu excepția lui TCT, și acesta comunica în imagini, astfel că-mi permisesse să urc la bord în schimbul unei copii a arhivei mele media. Întrucât lista pasagerilor circula pe canalul transportorului și putea fi așadar accesată de toți cei aflați la bord, îi cerusem să mă includă și pe mine pe durata călătoriei, în caz că voia cineva să mă verifice. Pe formularul pentru pasageri exista un câmp pentru ocupație și, într-un moment de slăbiciune, scrisesem că sunt consultant de securitate.

Drept urmare, transportorul a decis că, atât timp cât mă aflam la bord, mă putea folosi ca agent de securitate și a început să-mi trimită alerte de fiecare dată când apăreau probleme între pasageri. Am fost un idiot și am început să răspund solicitărilor, însă nu știu de ce am făcut-o. Poate fiindcă fusesem construit tocmai pentru așa ceva și-mi fusese transcris în ADN-ul care-mi dirija componentele organice din corp. (Ar trebui să existe un cod de eroare care să însemne: „V-am primit cererea, însă am hotărât să vă ignor“.)

La început păru-se destul de simplu. („Dacă o mai deranjezi, îți voi rupe toate oscioarele din mână și din braț. Va dura în jur de o oră.“) După aceea devenise mai complicat, pe măsură ce începuseră să se încaiere între ei chiar și pasagerii ce se înțelegeau bine. Am petrecut destul de mult timp (timp prețios, pe care l-aș fi putut folosi pentru a privi/citi materialele de divertisment pe care le arhivasem) arbitrând certuri de care nu-mi păsa câtuși de puțin.

Ajunsesem în ultimul ciclu al călătoriei, toată lumea reușise cumva să supraviețuiască și mă îndreptam spre cantină pentru a despărți încă o dată niște oameni imbecili care se luaseră la harță.

Transportorul nu avea drone, ci un număr limitat de videocamere de securitate, așa că știam poziția fiecărei persoane

din sala de mese înainte să i se deschidă ușa. M-am năpustit înăuntru, am traversat încăperea făcând pași mari printre oamenii care urlau și mesele și scaunele răsturnate și m-am băgat între cei doi combatanți. Unul dintre ei apucase un tacâm pe post de armă, dar a rămas fără el după ce i l-am luat cu grijă și fără să-i smulg vreun deget.

Ați putea crede că, în momentul când între scandalagii se năpustea cel pe care-l știau drept consultant de securitate și-l dezarma pe unul dintre ei, indivizii s-ar fi oprit ca să-și reanalizeze prioritățile, dar v-ați înșela profund! S-au dat înapoi, insultându-se în continuare. Ceilalți din încăperea nu i-au mai înjurat pe zurbagii, în schimb, au început să țipe la mine, fiecare încercând să-mi comunice o altă versiune a celor întâmplate.

— Tăceți din gură! am strigat.

(Partea bună când te dai drept consultant pe probleme de securitate augmentat, în loc de SecUnitate cu statut de construct, este că le poți cere oamenilor să tacă.)

S-a așternut liniștea.

— Consultant Rin, am crezut c-ai spus că nu vrei să te-ntorci aici..., a rostit apoi Ayres, gâfâind.

Celălalt, Elbik, arăta cu degetul într-un mod vehement.

— Consultant Rin, a zis că va...

Îl rugasem pe Transportor să mă treacă pe lista pasagerilor cu numele Rin, chiar dacă în RaviHyral folosisem numele Eden. Eram destul de sigur că securitatea din stația de tranzit RaviHyral n-avea niciun motiv să facă legătura dintre identitatea aceea și anumite morți subite dintr-o navetă privată și că, chiar dacă ar fi făcut-o, n-avea să urmărească pe nimeni în afara zonei de jurisdicție fără un contract în acest sens. Mi se păruse totuși mai sigur să-mi schimb numele.

Ceilalți au început să iasă din spatele meselor și al bariadelor pe care le improvizaseră în grabă din scaune și au

încercat să-și spună ofurile, iar eu am avut din nou parte de strigăte și de acuzații. Tipic. (Dacă nu m-aș fi uitat la seriile pe care le downloadam de pe canalul de divertisment, aș fi crezut că singurele forme de comunicare la îndemâna celor mai mulți oameni erau arătatul cu degetul și țipatul.)

Cele douăzeci și șase de cicluri obiective ale călătoriei păruseră că fuseseră cel puțin două sute treizeci. Încercasem să-i distrag. Copiasem în sistemul Transportorului, care le era accesibil pasagerilor, toate fișierele mele video, permițându-le astfel să le vadă pe orice displayuri, iar asta păstrase întrucâtva la minimum plânsetele, atât ale copiilor, cât și ale adulților. Cu siguranță și încăierările deveniseră mai puțin frecvente după ce îl ținuisem de un perete, cu o singură mână, pe unul dintre ei și trasasem un set clar de reguli. (Regula numărul unu: nu-l atingeți pe consultantul de securitate Rin.) Chiar și așa, le ascultam neputincios problemele și plângerile împotriva celorlalți, împotriva corporațiilor care își bătuseră joc de ei (mare noutate, ce să zic!) și împotriva vieții în general. Era într-adevăr sfâșietor să-i asculți.

— Nu mă interesează, le-am spus astăzi.

Au tăcut din nou toți.

— Mai sunt cel mult șase ore până când acest transportor va andoca, am continuat. Apoi veți fi liberi să vă faceți unul altuia orice doriți.

N-a mers, pentru că țineau în continuare să mă informeze despre cauzele certei celei mai recente. (Nu-mi aduc aminte care erau acestea, fiindcă mi le-am șters din memorie imediat ce am reușit să ies din încăpere.)

Erau niște oameni enervanți și profund inadecvați, însă nu doream să-i ucid. Sau poate doar puțin.

Misiunea unei SecUnități este de a-și proteja clienții de orice ar putea dori să-i ucidă sau să-i rănească și să-i descurajeze cu blândețe să se ucidă, mutileze etc., unul pe celălalt.

Pentru SecUnitate nu are importanță motivul pentru care clienții săi încearcă să se ucidă, mutilize etc. unul pe celălalt; aceasta este o problemă pe care trebuie s-o rezolve supervisorul lor. (Sau să o ignore cu bună știință până când proiectul o ia razna complet și SecUnitatea aferentă ajunge să se roage pentru plăcuta ușurare a unei decompresii explozive accidentale masive, nu c-aș vorbi din experiența personală.)

În acest transportor nu exista însă niciun supervisor; eram singurul care se ocupa de ei. Știam unde se duceau, știau și ei foarte bine unde se duceau, chiar dacă pretindeau că furia și frustrarea le erau cauzate de Vinigo sau de Eva, care luaseră un pachet de surogat de fructe în plus. Așa că petreceam mult timp ascultându-i și mă prefăceam că întreprind investigații extinse pentru a descoperi, de exemplu, cine lăsase un ambalaj de biscuiți în chiuveta băii de lângă cantină.

Se îndreptau spre o instalație de muncă de pe nu știu ce lume de rahat. Ayres îmi destăinuise că-și vânduseră forța de muncă pentru un stagiu de douăzeci de ani care la sfârșit avea să le aducă sume importante. Știa că era un contract foarte dezavantajos, însă n-aveau nicio opțiune mai bună. Contractul lor de muncă includea cazarea, dar li se percepea procente pentru orice altceva – consumul de hrană, de energie și orice serviciu medical necesar, inclusiv cel de prevenție.

(Știu că Ratthi zisese că folosirea constructelor echivala cu folosirea sclavilor, totuși eu măcar nu trebuise să plătesc companiei ca să fiu reparat, nici pentru întreținere, muniție și armură. Bineînțeles, nici nu mă întrebasese nimeni dacă vreau să fiu SecUnitate, dar aceasta este o cu totul altă metaforă.)

(De ținut minte: trebuie să caut definiția metaforei.)

Îl întrebam pe Ayres dacă cei douăzeci de ani erau măsurați după calendarul planetei, după calendarul particular al corporației care administra planeta, după Timpul

Standard Recomandat al Inelului Corporației sau... după ce? Habar n-avea și nu pricepuse de ce-ar fi contat.

Iată de ce încercam să nu mă atașez prea mult de niciunul dintre ei.

Dacă-aș fi avut de ales, nu m-aș fi îmbarcat niciodată în acest transportor, însă se întâmplase să fie singurul care ajungea la stația de tranzit de unde puteam lua altă navă spre următoarea mea destinație. Încercam să ajung într-un loc numit Milu, aflat dincolo de Inelul Corporației.

Luasem această decizie după ce plecasem din RaviHyal. Pentru început trebuia să mă mișc rapid și să mă îndepărtez cât mai repede de stația de tranzit de acolo. (Vedeți mai înainte, oameni uciși.) Mă urcasem în primul transportor de mărfuri prietenos și, după o călătorie de șapte cicluri, debarcasem într-un centru de tranzit aglomerat, ceea ce era bine, deoarece mă puteam pierde în mulțime, dar și rău, căci furtăciarul de oameni și de oameni augmentați care mă înconjură și mă privea însemna pentru mine iadul. (După ce i-am întâlnit pe Ayres și pe ceilalți, firește că am redefinit iadul.)

În plus, mi-era dor de TCT, chiar și de Tapan, de Maro și de Rami. Dacă tot trebuia să am grijă de oameni, era mult mai plăcut să mă ocup de unii mici și pufoși, care se purtau frumos cu mine și care credeau că sunt grozav fiindcă-i tot salvam de la morți violente. (Le plăcuse de mine doar pentru că se gândiseră că sunt om augmentat, însă asta e, nu le putem avea pe toate.)

După RaviHyal, deciseseam să nu mă mai prostesc și să părăsesc Inelul Corporației, dar trebuia să-mi planific traseul. În transportor nu avusesem acces la orarele de zbor și la canalele necesare, totuși acum, că andocasem, eram inundat de informații și se impunea să stau o vreme și să le analizez. Plus că ajunsesem în centrul de tranzit de douăzeci și două de minute și aveam deja mare nevoie să rămân puțin liniștit. Așa că intrasem într-un centru automat de

servicii destinat călătorilor și folosisem o parte dintre fondurile de pe noul meu card cu valută pentru a plăti un cubiculum de odihnă privată. Fusese exact atât de spațios cât să încap în el cu sacul meu de voiaj, dar semăna suficient de bine cu un container de transport ca să fie cât de cât confortabil. Petrecusem multe perioade foarte plăcute împachetat în câte un container de transport și expediat ca marfă spre vreun contract. Cred însă că un om ar trebui să fie destul de ostenit pentru a se putea odihni într-un astfel de container fără să înceapă să urle isteric.

După ce mă instalasem, căutasem pe canalele stației știrile recente despre DeltFall și GrayCris. Dădusem aproape imediat peste o informație. Procesele erau în desfășurare, aveau loc depozitiile și așa mai departe. Era frustrant, pentru că nu păreau să se fi schimbat prea multe de când plecasem din RaviHyrat. SecUnitatea enervantă despre care nu voia nimeni să vorbească încă lipsea la apel, ura! Nu era limpede dacă ziariștii credeau sau nu că cineva mă ajutase să mă ascund. Nu prea păreau dispuși să speculeze că aș fi plecat de capul meu. Apoi dădusem peste un interviu cu dr. Mensah, postat cu șase cicluri în urmă.

Mă surprinsese cât de mult mă bucurasem s-o revăd. Mărisem imaginea ca s-o privesc mai bine și-mi dădusem seama că arăta obosită. Fundalul videoclipului nu oferea indicii despre locul unde se afla și o scanare a rapidă a conținutului interviului nu-mi dezvăluise mai multe. Sperasem că se întorsese pe Conservare și că, dacă se mai afla în Portul Comerțului Liber, își angajase forțe de securitate competente. Știindu-i părerile despre SecUnități (toată chestia cu sclavia), mă îndoisem totuși c-o făcuse. Chiar și fără acces la un MedSystem, aveam convingerea că modificările pielii din jurul ochilor ei semnalau o lipsă de somn pe cale să devină cronică.

M-am simțit puțin vinovat. Ceva nu era în regulă și sperasem că n-avea legătură cu mine. Nu era vina ei că fugisem și am sperat că n-o considerau responsabilă pentru eliberarea în mijlocul unei populații neavizată a unei SecUnități rebele cu un cazier care includea uciderea în masă. Ea n-avusese de gând să facă așa ceva, ci plănuise să mă trimită pe Conservare, unde să mă... știu și eu... civilizeze, educe sau așa ceva. Nu-mi era foarte limpede. Știam doar că pe Conservare nu era nevoie de SecUnități și că pentru cei de acolo considerarea unei SecUnități drept agent liber implica să am un „tutore” uman. (În alte locuri i se spune pur și simplu „proprietar“.)

Trecusem încă o dată în revistă subiectele. Agențiile de știri investigau activitățile celor de la GrayCris și descoperiseră noi incidente ce conduceau la ideea că atacul asupra grupului DeltFall era mai degrabă ceva obișnuit, decât ceva ieșit din comun. (Ce surpriză!) De-a lungul timpului se adunaseră multe plângeri împotriva lui GrayCris cu privire la contracte dubioase și înțelegeri obscure privind drepturile de exploatare exclusivă în diverse situri, inclusiv un proiect de terraformare din afara Inelului Corporației, abandonat în prezent, deși nimeni nu știa de ce. Nu era de ici, de colo să pui pe butuci un corp ceresc sau o parte dintr-unul fără niciun motiv și eram surprins că scăpaseră fără probleme. OK, nu, nu eram surprins.

Ziaristul o întrebase pe Mensah despre acest ultim caz.

— Date fiind activitățile GrayCris la care am fost martoră, am de gând să îndemn Consiliul planetei Conservare să se alăture apelului oficial de a investiga situația de pe Milu, răspunsese ea. O încercare de terraformare eșuată este o irosire regretabilă a resurselor noastre și a suprafeței naturale a planetei, iar GrayCris a refuzat să dea socoteală pentru acțiunile sale.

Ziaristul atașase cuvintelor ei câteva informații suplimentare, inclusiv comentarii despre o mică firmă din afara

Inelului Corporației care ceruse recent să preia proiectul de terraformare abandonat de GrayCris. Tocmai instalaseră un sistem de tractare automat menit să prevină dezintegrarea vechii platforme de terraformare în atmosfera satelitelui natural și aveau să înceapă în curând un set de evaluări. Comentariile deveniseră apoi patetice, însuflețite de supoziții despre ce avea să găsească pe teren echipa de evaluare.

Am stat în cubiculum, trecând prin canale și orare, și am decis că știam ce constatări urma să facă echipa de evaluare.

Motivul pentru care ajunsesem să hălăduiesc liber, iar Mensah devenise subiect de știri era acela că GrayCris decisesse să ucidă o grămadă de cercetători umani nevinovați în schimbul accesului exclusiv la anumite vestigii extraterestre, resturile minerale și posibil biologice ale unei civilizații extraterestre inteligente îngropate în solul zonei noastre de prospectare. Acum știam mult mai multe despre acest subiect, pentru că le ascultasem pe Tapan și pe celelalte vorbind despre codul pe care îl dezvoltaseră pentru a identifica materiale sintetice neobișnuite și deoarece downloadasem o carte despre acest subiect, pe care o citisem între două episoade ale serialelor pe care le urmăream. Rămășițele extraterestre făceau obiectul unui număr uriaș de acorduri între entități politice și corporatiste din Inelul Corporației și din afara sa. Pe scurt, nimeni nu avea voie să se atingă de ele dacă nu deținea o mulțime de certificări speciale și poate că nici atunci.

Când părăsisem Portul Comerțului Liber, presupunerea tuturor fusese că GrayCris își dorise acces neîngrădit la relicvele acelea. Pesemne că intenționa să instaleze ca acoperire o operațiune minieră sau infrastructura unei colonii sau un alt fel de proiect măreț, ca să le recupereze și studieze.

Ce se întâmpla dacă platforma de terraformare de la Milu ar fi fost doar o acoperire pentru o operațiune de extragere sau de recuperare a unor vestigii extraterestre,

a unor materiale sintetice neobișnuite sau a ambelor? GrayCris încheiase recuperarea lor și pretindea că abandonează operațiunea de terraformare care n-avusese de fapt loc niciodată. Platforma abandonată avea să se dezintegreze până la urmă în atmosferă și odată cu ea și eventuale dovezi.

Investigația împotriva celor de la GrayCris ar fi devenit mult mai interesantă dacă Mensah ar fi avut dovezi în acest sens. Poate într-atât de interesantă, încât ziariștii ar fi uitat complet de SecUnitatea fără stăpân. Iar în acest caz, prezența lui Mensah în Port n-ar mai fi fost necesară, femeia s-ar fi putut întoarce pe Conservare, unde urma să fie în siguranță, iar eu aș fi renunțat să-mi mai fac griji pentru ea.

Mă gândisem că n-ar fi fost greu să găsesc probe. Oamenii cred mereu că și-au acoperit urmele și că și-au șters datele din sisteme, dar se înșală foarte mult. Așa că... Poate asta trebuia să fac. Aș fi putut să merg pe Milu, să colectez datele și să i le trimit lui Mensah fie acolo unde locuia în Portul Comerțului Liber, fie la domiciliul ei de pe Conservare.

Îmi îndreptasem din nou atenția spre canalul centrului de tranzit și căutasem transportoare spre Milu, însă în orele publice nu găsisem nimic pentru stația aceea de tranzit. Îmi extinsesem căutarea pentru a include alte stații de tranzit interconectate. Găsisem doar o pagină cu sfaturi pentru călători, veche de patruzeci de cicluri, de pe vremea când la știri se anunța că platforma de terraformare fusese declarată abandonată după ce stația de tranzit locală înregistrase o lungă perioadă de inactivitate. Se spunea că toate rutele de marfă spre Milu fuseseră anulate, cu excepția celei care pornea de la Stația HaveRatton, aflată la marginea Inelului Corporației. N-am reușit să găsesc informații la zi despre transportoarele ce plecau de la HaveRatton spre Milu, cu

excepția unor mențiuni neclare despre câteva transportoare încă în funcțiune la un moment dat.

Era posibil să nu pot ajunge la Milu fără o navă proprie, iar asta era exclus. Am un modul de instruire pentru hop-pere și pentru alte nave planetare, dar nu și pentru navete, transportoare sau orice altceva. Ar fi trebuit să fur o navă și un pilot-bot, ceea ce ar fi devenit prea complicat chiar și pentru mine.

HaveRatton era însă nodul principal de transport pentru zborurile către zonele din afara Inelului Corporației, iar de acolo aș fi putut alege sute de alte destinații. Nu aș fi făcut drumul degeaba nici măcar dacă eșua planul referitor la Milu.

Următorul transportor care plecase direct spre HaveRatton primise clasificare ca navă de marfă și de pasageri și astfel ajunsesem în compania lui Ayres și a adunăturii lui de idiști plecați la muncă pe contract.

După ce i-am despărțit pe cei mai recenti combatanți din cantină și după ce am încercat să-mi închei scurta carieră de consilier relațional pentru oameni disperați, m-am ascuns în cabină. Am accesat canalul stației când am ieșit din gaura de vierme și am început să ne apropiem de HaveRatton.

Trebuia să obțin cât mai repede orarele de zbor și abia așteptam prilejul să descarc materiale de divertisment noi. Ultimul serial la care mă uitasem debutase bine, totuși începuse să mă plictisească după câteva episoade. Era vorba despre o acțiune de pre-terraformare (pe o planetă ce nu avea deloc profilul bun pentru terraformare, dar, mă rog, nu mă interesa neapărat aspectul acela) care se transforma într-o bătălie pentru supraviețuire împotriva faunei ostile și

a unor hoarde mutante. Oamenii erau însă prea neajutorați pentru ca serialul să fie interesant și, în plus, mureau pe capete. Îmi dădeam seama că evenimentele duceau spre un final trist și n-aveam chef de așa ceva. Cel mai mult mă irita faptul că serialul putea să fi fost o poveste de aventuri grozavă dacă i s-ar fi adăugat o SecUnitate eroică și, poate, câteva rămășițe extraterestre interesante.

Iar compania lor creditoare nu le-ar fi finanțat în veci expediția dacă ei n-ar fi angajat servicii profesionale de securitate. Nu era realist. Nici SecUnitățile eroice nu erau realiste, însă, după cum îi spuseseam lui TCT, unele lucruri nerealiste erau potrivite, iar altele nu.

Nu mă mai uitasem după ce mutanții îl răpiseră pe biologul expediției ca să-l mănânce. Era, serios vorbind, exact genul de situație pe care eram construit să-o previn.

Mi-a pierit cheful și la gândul sortii probabile a pasagerilor din Transportor. Nu voiam să văd oameni lipsiți de apărare, ci mai degrabă ființe inteligente care se salvează reciproc.

Am trecut prin directoarele de informații disponibile și am început să descarc seriale noi și să caut orare și ghiduri de transport pentru Milu.

Nimic în acest ciclu, nimic în următorul. Nimic nici când am extins căutarea la treizeci de cicluri. Era posibil să am o problemă.

Între turele de lupte dintre pasageri mă gândisem mult la planul meu și nu-mi convenea defel să-l las baltă; îmi doream mult să-i lovesc pe cei de GrayCris și, dacă nu puteam trage în ei cu proiectile explozive, aceasta era cea mai bună soluție de rezervă. Poate că orarele nu erau la zi; oamenii sunt îngrozitor de nedemni de încredere când vine vorba despre ținerea la zi a informațiilor. În timp ce înceti-neam pentru apropiere și andocare, am căutat prin catalogul public de destinații al stației și – da, Milu era inclusă. Ca de obicei, stația de tranzit de acolo era operată de o companie

independentă, așa că stația era încă activă chiar și după ce platforma de terraformare fusese abandonată. Populația stației era variabilă și nu depășea o sută de persoane.

Bine că era variabilă, deoarece asta însemna că existau puțini rezidenți permanenți; oamenii plecau și veneau mereu. Sub o sută era însă rău. Chiar dacă puteam ajunge în stație, nu aveam niciun motiv valid să mă aflu acolo, așa că trebuia să mă asigur că nu mă vede nimeni.

TCT îmi schimbase configurația trupului pentru ca scanările să nu mă identifice ca SecUnitate, iar eu scrisesem un cod nou ca să mă asigur că mă comport aproape ca un om sau ca un om augmentat. (În principal prin caracterul aleatoriu conferit respirațiilor și mișcărilor mele.) Trebuia să evit alte SecUnități și ar fi fost bine să-i evit și pe oamenii care văzuseră vreodată SecUnități fără armură (de exemplu, cei care lucraseră în centrele de unde erau distribuite SecUnitățile alese pentru vreun contract). GrayCris contracta SecUnități din Inelul Corporației și era posibil să le fi folosit și în stația de lângă Milu. Se presupunea că GrayCris își închisese toate birourile din stația de tranzit atunci când abandonase platforma de terraformare, dar era posibil ca oamenii rămași să fi văzut vreo SecUnitate de-a lor. Era un risc asumat, ceea ce însemna că o voi face chiar dacă știam că putea fi cam la fel cu a mă împușca singur în rotulă.

Aș fi putut să renunț la întreaga aventură. Existau transportoare spre destinații foarte îndepărtate de teritoriul corporațiilor, destinații despre care nu știam nimic. Mă obosise însă joaca de-a omul. Aveam nevoie de o pauză.

Am consultat orarul navelor private și n-am văzut niciuna care să meargă către Milu. Existau totuși mai multe nave planificate să plece în următorul ciclu, ce nu aveau notată nicio destinație. Una dintre ele era o navă de marfă micuță, pilotată de un bot, care era exact atât de mare cât să poată aproviziona o sută sau o sută cincizeci de oameni

pentru ceva mai mult de o sută de cicluri. I-am studiat istoria de navigație în baza de date și am văzut că pleca și sosea după un orar regulat. Ar fi putut fi un contractor privat care asigura alimentarea stației de lângă Milu, care să nu fi fost inclus în orar pentru că nu se dorea ca orice om să meargă acolo până când nu se clarifica situația platformei de terraformare.

Nava de marfă ar fi trebuit de fapt să plece cu optsprezece cicluri în urmă, însă ceruse o amânare. În același timp cu transportorul meu, la HaveRatton soseau alte șase transportoare de diverse mărimi, din diverse direcții. Poate că nava de aprovizionare îl așteptase pe unul dintre ele, dacă trebuia să livreze anumite mărfuri specifice. Sau poate că așteptase să fie reparată.

Pentru a afla mai multe informații, trebuia să mă duc personal acolo și să întreb.

